Δεν ανησυχούμε που χάνεται η παιδική ηλικία; (π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 15 Σεπτεμβρίου, 2011

Με την αρχή του νέου εκκλησιαστικού έτους και την έναρξη της σχολικής χρονιάς, είναι επιτακτική ανάγκη να σκεφθούμε τα παιδιά μας, κάνοντας αυτοκριτική για τα μεγάλα μας εγκλήματα που έχουν σαν αποτέλεσμα ένα κόσμο-βαμπίρ που ρουφάει με απληστία κάθε νεανική ικμάδα από τις παιδικές ψυχές.

Μέσα στην ταραχή μας, που μας προκαλεί η ψυχική μας αταξία και οι πολλές και –ως επί το πλείστον– άσκοπες δραστηριότητές μας, δεν έχουμε προσέξει ότι, από τις ηλικίες των συνανθρώπων μας, απουσιάζει η παιδική ηλικία. Φαίνεται πως η έλλειψη αυτή δεν μας γίνεται εμφανής γιατί εξακολουθούν να κινούνται ανάμεσά μας μικρόσωμα ανθρωπάκια, τα οποία κάποτε –κοντεύει να γίνει μακρυνό το διάστημα– είχαν και την ανάλογη παιδική ψυχή.

Φταίει ακόμη το ότι γίναμε άνθρωποι επιφανειακοί, και, σαν τέτοιοι, δίνουμε σημασία μόνο στην επιφάνεια και στις επιφανειακές ανάγκες, και του εαυτού μας και των παιδιών μας.
Αλλιώς δεν εξηγείται το πως δεν μας κάνει εντύπωση η παντελής σχεδόν απουσία της παιδικής αθωότητος ακόμη και από τα τριετη νήπια.

Κάποτε «φωνή εν Ραμά ηκούσθη, θρήνος και οδυρμός πολύς, Ραχήλ κλαίουσα τα τέκνα αυτης και ουκ ήθελε παρακληθήναι ότι ουκ εισί». Τότε ο κλαυθμός έγινε γιατί ο Ηρώδης θυσίασε 14.000 νήπια για να μη χάση τη βασιλεία του. Σήμερα θυσιάζονται εκατομμύρια νέα παιδιά για να μη χάσουμε εμείς οι γονείς το “ραχάτι” και την αδιαφορία μας! Και θυσιάζονται, όχι για να γίνουν μάρτυρες και άγγελοι, όπως τα 14.000 νήπια του Ηρώδη, αλλά θυσιάζονται για να μείνουν ψυχικά

ανάπηρα, με βαριές ψυχικές κακώσεις που θα κάνουν πολύ δύσκολη –αν όχι αδύνατη– την ψυχική ανάταξή τους και την κατά Θεόν ολοκλήρωσή τους.

Σήμερα, η έναρξη του σχολικού έτους και ο αγιασμός στά σχολεία, έχει εξελιχθεί στη σκληρότερη δοκιμασία που μπορεί να περάση ένας ευσυνείδητος Ποιμένας της Εκκλησίας, βλέποντας την εικόνα που παρουσιάζουν τα παιδιά μας στά δημοτικά σχολεία αλλά και στις πρώτες γυμνασιακές τάξεις, ενώ κάποτε έβλεπες σε μεγάλο αριθμό παιδιών να παρατείνεται η παιδική αθωότητα μέχρι, τουλάχιστον, τις αρχές της εφηβείας. Μπορεί κανείς να φανταστή πόσο πιο αφόρητη είναι η κατάσταση για τους εκπαιδευτικούς εκείνους που έχουν διατηρήσει ακέραια τα πνευματικά τους αισθητηρια, αφού, εκ των πραγμάτων, ασχολούνται με τα παιδιά για πολλούς μήνες και σε καθημερινή βάση.

Το τραγικότερο είναι ότι, σήμερα, ούτε κλαίμε ούτε οδυρόμαστε για τον αφανισμό της παιδικής αθωότητος, σά να χαιρεκακούμε για την κατεστραμμένη δική μας αθωότητα, που είναι αποτέλεσμα συσσωρευμένων παθών και λαθών μας.

Αντί να κλάψουμε με συναίσθηση και με διάθεση να αλλάξουμε τακτική, είμαστε “χαμένοι στον κόσμο μας” και δεν κάνουμε τον κόπο να μπούμε στον κόσμο των παιδιών μας, να μάθουμε με τι ασχολούνται και ποιός τα καθοδηγεί, ώστε να τρομάξουμε και να σπεύσουμε να τα προστατεύσουμε και να τους δώσουμε την ασφάλεια και την σιγουριά που είναι απαραίτητα για το χτίσιμο μιας υγιούς και ισορροπημένης προσωπικότητος.

Τα παιδιά μας, σήμερα, μεγαλώνουν μόνα τους. Κάποιος βέβαια τα ταΐζει και, στοιχειωδώς, τα επιβλέπει για τη σωματική τους ακεραιότητα. Έως εκεί. Κανένα ενδιαφέρον για το τι βλέπουν, τι ακούνε, τι και με ποιούς συζητούν. Τά παιδιά μένουν ακυβέρνητα, έρμαια του καθενός, και, κυρίως, των “ξεπεταγμένων” συμμαθητών τους, των αμοραλιστών δασκάλων τους και της–σχεδόν αποκλειστικής– παιδοτρόφου τηλεοράσεως!

Πρόσφατα με άφησε άφωνο η αναισθησία ενός παππού που μου διηγείτο το διάλογο

που είχε με τον τριών ετών εγγονό του:

«Που πας και τρέχεις;» τον ρώτησε ο παππούς.

«Πάω για γκό...ες» (σημ.: οι φιλενάδες στη χυδαία διάλεκτο), απάντησε ο τριετής εγγονός!

«Βρε, η μάνα σου θα πει σ' αυτές ότι φοράς πάμπερς και θα σε ρεζιλέψη», συνέχισε ο παππούς.

«Άν τολμήση να τους το πει, θα της σπάσω το κεφάλι»(!), ξεκαθάρισε ο μικρός!...

Μακάρι αυτό το περιστατικό να ήταν ένα, μοναδικό και ακραίο. Όμως, είναι, δυστυχώς, πάμπολλα τα παρόμοια περιστατικά που φανερώνουν περίτρανα ότι η αγωγή των παιδιών μας έχει φύγει από τα χέρια των γονέων, των γιαγιάδων και των παππούδων και έχει αφεθεί αποκλειστικά στην τηλεόραση και στον αμοραλιστικό περίγυρο.

Που να συζητήσουμε για πίστη στο Θεό και ευλάβεια, για σεβασμό στους γονείς και στους δασκάλους, για τάξη και πειθαρχία, για αγνές φιλίες, για μοναδικότητα στην αναζήτηση του μελλοντικού άνδρα ή της γυναίκας;

Έχουμε διαγράψει προ πολλού από τον ορίζοντα των παιδιών μας κάθε ιδανικό, κάθε ευγενικό στόχο και επιδίωξη που καλλιεργεί με ευσέβεια την ψυχή και το πνεύμα τους και τα εγκαταλείψαμε να τρέφονται με τα "γρέζια" και την αποφορά της σύγχρονης πολυπρόσωπης χυδαιότητος.

Άν τα τριετη νήπια έχουν ξεφύγει τόσο πολύ από την αθωότητα, καταλαβαίνει κανείς πως είναι αδύνατον να βρεί αθωότητα στην ηλικία των επτά ετών και ανωτέρω

(οπότε αρχίζει να δουλεύη στο φούλ και το Internet με “το κακό του συναπάντημα”), παρεκτός σε κάποια παιδιά, που οι γονείς τους ακόμη κρατούν το μυαλό τους στη θέση του, γιατί αρνούνται να πιστέψουν πως η εξέλιξη της σύγχρονης κοινωνίας είναι πιο πολιτισμένη από το Ευαγγέλιο του Δημιουργού Θεού μας.

Αυτοί οι γονείς και αυτά τα παιδιά είναι ένα είδος προς εξαφάνιση και πρέπει κατεπειγόντως να τους προστατεύσουμε όλοι μας και με κάθε τρόπο. Γιατί αυτοί οι γονείς και αυτά τα παιδιά είναι η μόνη μας ελπίδα!

(«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Σεπτέμβριος 2009, τ. 87)

(Πηγή ηλ. κειμένου: orthodoxovima.blogspot.com)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ:

Το τέλος της αθωότητας - Καταστρέφοντας τα παιδιά

Το Facebook καταστρατηγεί το δικαίωμα των παιδιών στην αθωότητα (Όλγα Κλώντζα)